

Sygn. akt IV K 615/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Lorenc

Protokolant: Alicja Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 30 stycznia 2017 r., 18 kwietnia 2017 r., 20 czerwca 2017 r.

przy udziale oskarżyciela skarbowego E. H. sprawy:

J. G.

s. J. i K. z domu S.

ur. (...) w T.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 20 lutego 2014 r. do 20 stycznia 2016 r., w S., zajmując się Faktycznie jako prokurent prowadzeniem spraw gospodarczych, w szczególności finansowych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w tym również do terminowego wpłacania przez ww. Spółkę zobowiązań podatkowych, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew obowiązkowi określonemu w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1992 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie wpłacił na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej wysokości 86.067 zł, pobranych od łącznej kwoty dokonanych wypłat wynagrodzeń ze stosunku pracy i zasiłków z ubezpieczenia społecznego w miesiącach od stycznia do maja i od lipca do grudnia 2014 r., a następnie od stycznia do grudnia 2015 r., w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę, co stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 42 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych,

to jest o czyn z art 77 § 2 kks w związku z art. 77 § 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks przy zastosowaniu art 9 § 3 kks,

2. w okresie od stycznia 2015 r. do 18 grudnia 2015 r. w W. w siedzibie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub R., tj. w miejscu wykonywania działalności przez ten podmiot i sprawowania zarządu, zajmując się faktycznie jako prokurent prowadzeniem spraw gospodarczych, w szczególności finansowych ww. Spółki, wbrew obowiązkowi określonemu w art. 86 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz.U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.) oraz art. 13 ust. 1 w art. 74 ust. 2 w zw. z art. 11 ust. 1 i art. 11 a ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 330 ze zm.) nie przechowywał ksiąg rachunkowych Spółki za rok 2013 oraz za rok 2014 w formie wydruków: dziennika, zestawień obrotów i sald kont księgi głównej oraz sald ksiąg pomocniczych,

to jest o czyn art 60 § 2 kks w zw. z art 6 § 2 kks przy zastosowaniu art. 9 § 3 kks,

3. w okresie od 26 listopada 2015 r. do 11 kwietnia 2016 r., w S., zajmując się faktycznie jako prokurent prowadzeniem spraw gospodarczych, w szczególności finansowych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w tym również do terminowego wpłacania przez ww. Spółkę zobowiązań podatkowych, działając w krótkich odstępach

czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew obowiązкови określoneму w art. 103 § 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 1994 r. o podatku od towarów i usług, nie wpłacił na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S. podatku od towarów i usług zadeklarowanego przez Spółkę w złożonych w (...) Urzędzie Skarbowym w S. deklaracjach VAT-7 dla podatku od towarów i usług za październik 2015 r. w kwocie 34.343 zł, za listopad 2015 r. w kwocie 14.717 zł i za grudzień 2015 r. w kwocie 32.347 zł - łącznie 81.407,95 zł. w ustawowym terminie do 25 dnia miesiąca za miesiąc poprzedni,

to jest o czyn z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

orzeka

I uznaje oskarżonego J. G. za winnego popełnienia czynu opisanego w zarzucie 1 i za przestępstwo to na podstawie art. 77 § 2 kks wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych po 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych każda stawka;

II uznaje oskarżonego za winnego czynu opisanego w zarzucie 3 i za to wykroczenie skarbowe wymierza mu karę 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

III uniewinnia oskarżonego J. G. od popełnienia czynu opisanego w zarzucie 2;

IV na podstawie art. 627 kpk oraz art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od oskarżonego 2/3 kosztów postępowania oraz opłatę od kar w wysokości 1.800 (jednego tysiąca ośmiuset) złotych, a w pozostałej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 424/16

UZASADNIENIE

Spółka (...) z o.o. z siedzibą w W. została założona w dniu 15 marca 2011r. przez J. G. i K. K. (2).

J. G. od października 2013r. pełnił w niej funkcję prokurenta i w ramach sprawowanej funkcji zobowiązany był między innymi do prowadzenia spraw finansowych spółki, będącej płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych i podatnikiem w zakresie podatku od towarów i usług, w tym do terminowego uiszczania właściwemu urzędowi skarbowemu pobranych zaliczek pobranych od wynagrodzeń pracowników spółki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz należności z tytułu podatku VAT. To on decydował jakie należności w jakiej wysokości mają być uregulowane. W spółce na stanowisku specjalisty ds. kadr i rozliczeń z kontrahentami zatrudniona była A. P.. Do jej zadań należało wykonywanie przelewów z rachunku spółki, w tym na rzecz urzędu skarbowego, jednak to oskarżony za każdym razem decydował komu i ile środków należy przelać.

Prowadzenie księgowości spółki w latach 2012 – 2013 zostało powierzone biuru (...). Do jej zadań w tym zakresie należało m. in. prowadzenie ksiąg rachunkowych, reprezentowanie spółki przed organami podatkowymi, składanie deklaracji i korekt do urzędu skarbowego oraz obliczanie zobowiązań podatkowych.

J. G. postanowił zakończyć współpracę z J. B. z uwagi na jej niedyspozycyjność i utrudniony kontakt z nią. Na przełomie 2013/2014 roku zobowiązał ją do przekazania dokumentacji E. N., której biuro rachunkowe w styczniu 2014 r. przejęło prowadzenie spraw księgowych spółki. Ww. nie otrzymała wtedy jednak od swojej poprzedniczki wszystkich dokumentów księgowych, w tym ksiąg rachunkowych za rok poprzedni, w związku z czym otwarcia kolejnego roku obrotowego dokonała w oparciu o wezwania do zapłaty, faktury za rok poprzedni, stan rachunku bankowego i kasy oraz inne zdarzenia, które sugerowały, że dotyczą roku poprzedniego. Po grudniu 2014r. E. N. zrezygnowała ze współpracy z (...) Sp. z o.o., argumentując swoją decyzję wzrostem obowiązków, co z kolei spowodowane było wzrostem obrotów spółki. Na jej miejsce na podstawie umowy zlecenia zatrudniona została M. K., która prowadzeniem księgowości spółki zajmowała się od 1 stycznia 2015r. do maja 2016r.

Wymienione księgowe posiadały odpowiednie kompetencje do wykonywania powierzonych im przez J. G. zadań, który przekonany był o ich rzetelności i profesjonalizmie. Żadna z nich nie zgłaszała mu istotnych braków w przekazanej im dokumentacji spółki, ani nie zgłaszała jakichkolwiek nieprawidłowości w prowadzeniu ksiąg rachunkowych swojej poprzedniczki.

Dowód;

- częściowo wyjaśnienia J. G., k. 21 – 24 akt postępowania przygotowawczego, 217 – 219,
- zeznania K. K. (2), k. 93 – 94 akt postępowania przygotowawczego, k. 33a,
- zeznania M. K., k. 59 – 61 akt postępowania przygotowawczego, k. 34 – 37,
- częściowo zeznania J. B., k. 67 – 69 akt postępowania przygotowawczego, k. 37 – 39,
- zeznania E. N., k. 63 – 65 akt postępowania przygotowawczego, częściowo k. 39 – 41,
- zeznania A. P., k. 48 – 49,
- akt notarialny, k. 15 -19 akt postępowania przygotowawczego,
- dokumenty rejestracyjne spółki, k. 20 -26, 36 -37 akt postępowania przygotowawczego,
- pełnomocnictwa, k. 29 – 34, akt postępowania przygotowawczego
- oświadczenie, k. 35 akt postępowania przygotowawczego,
- odpis pełny z rejestru przedsiębiorców, k. 71 – 73 akt postępowania przygotowawczego
- oświadczenie o powołaniu prokurenta, k. 82 akt postępowania przygotowawczego

Spółka zatrudniała pracowników. Między innymi w latach 2014 - 2015 wypłacała im wynagrodzenia, pobierając od nich zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, które zostały następnie wykazane przez spółkę w deklaracjach rocznych PIT – 4R za rok 2014 i 2015. Pomimo tego, że (...) Sp. z o.o. prowadziła aktywną działalność gospodarczą, uzyskując zysk, za wyjątkiem zaliczki pobranej w czerwcu 2014r. żadna z pozostałych zaliczek pobranych we wspomnianym okresie nie została przez nią przekazana w ustawowym terminie na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S.. Spółka uiściła je bowiem w następujących terminach: 6 marca 2015r. (zaliczki pobrane w miesiącach od stycznia do maja 2014r.), 21 sierpnia, 23 września, 21 października i 21 listopada 2014r. (zaliczki pobrane do lipca do listopada 2014r.), 13 marca 2015r. (zaliczka pobrana w grudniu 2014r.). Natomiast zaliczki pobrane do stycznia do maja 2015r. spółka uiściła dopiero w dniu 21 października 2015r. poprzez zaliczenie nadwyżki podatku od towarów i usług, wykazanego przez spółkę w deklaracji VAT – 7 dla podatku od towarów i usług za wrzesień 2015r., a zaliczki pobrane w miesiącach od czerwca do grudnia 2015r. w łącznej kwocie 24 893 zł nie zostały przez spółkę w ogóle zapłacone, a przeprowadzone postępowanie egzekucyjne w zakresie ściągnięcia tych zaliczek na rzecz Skarbu Państwa okazało się bezskuteczne.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia J. G., k. 21 – 24 akt postępowania przygotowawczego, 217 – 219,
- zeznania A. K., k. 54 – 55 akt postępowania przygotowawczego, 32 – 33,
- decyzja, k. 38 – 41 akt postępowania przygotowawczego,
- karta weryfikacji deklaracji rocznej, k. 45, 76, 89 akt postępowania przygotowawczego,

- karta kontowa, k. 46, 74, 91, 107 akt postępowania przygotowawczego
- deklaracja PIT - 4R, k. 47 – 49, 75, 85 – 87 akt postępowania przygotowawczego
- lista zaległości, k. 77, 90, 127, 144, 209 akt postępowania przygotowawczego
- tytuł wykonawczy, k. 149 -159 akt postępowania przygotowawczego,
- zawiadomienie o zajęciu wierzytelności, k. 162 – 165, 174 - 180 akt postępowania przygotowawczego
- bilans, k. 201 – 202,
- sprawozdanie z działalności, k. 203 akt postępowania przygotowawczego,
- uchwała nr 3 zgromadzenia wspólników, k. 208 akt postępowania przygotowawczego .

Oprócz tego Spółka w (...) Urzędzie Skarbowym w S. w złożonych przez siebie deklaracjach VAT – 7 wykazała należny podatek od towarów i usług: za październik 2015r., listopad 2015 r. i grudzień 2015 r. w łącznej kwocie 81.407,95 zł, którego również w ustawowym terminie nie uiściła. Przeprowadzone przez urząd skarbowy postępowanie egzekucyjne , mające na celu uzyskanie tych należności, nie przyniosło oczekiwanego rezultatu.

Dowód:

- zeznania A. K., k. 54 – 55 akt postępowania przygotowawczego, 32 – 33,
- deklaracja VAT -7, k. 108 -114, 222 - 267 akt postępowania przygotowawczego,
- lista zaległości, k. 106, 126 , 143, 210 akt postępowania przygotowawczego
- tytuł wykonawczy, k. 149 -159 akt postępowania przygotowawczego
- zawiadomienie o zajęciu wierzytelności, k. 162 – 165, 174 - 180 akt postępowania przygotowawczego

W toku kontroli podatkowej, przeprowadzonej przez pracowników (...) Urzędu Skarbowego w S. w (...) Sp. z o.o. oprócz wspomnianych zaległości ujawniono również braki w dokumentacji Spółki w postaci wydruków dziennika, zestawień obrotów i sald kont księgi głównej oraz sald ksiąg pomocniczych za lata 2013 -2014. Żądane przez kontrolujących wydruki zapisów dziennika księgi głównej, zapisów syntetycznych i analitycznych oraz zestawienia obrotów i sald za rok 2014r. były przez wyznaczoną do reprezentowania spółki podczas kontroli M. K. sukcesywnie przedkładane organowi kontrolującemu. Natomiast wydruków takich dokumentów za rok 2013 spółka nie była w stanie przedstawić, tłumacząc ten fakt tym, że J. B. nie przekazała jej dokumentów księgowych za ten okres. Okazało się wtedy również, że wyżej wymieniona w związku ze zmianą systemu komputerowego nie jest już w posiadaniu przedmiotowych dokumentów, które miały postać wyłącznie elektroniczną.

Dowód:

- zeznania A. K., k. 54 – 55 akt postępowania przygotowawczego, 32 – 33,
- protokół kontroli podatkowej, k. 4 - 14 akt postępowania przygotowawczego,
  - bilans, k. 201 -202

Według stanu na dzień 18 kwietnia 2017r. wszystkie zaległości z tytułu nieopłaconych przez (...) Sp. z o.o. podatków wynosiły 147 691, 95 zł (wraz z odsetkami – 161 206, 95 zł).

Dowód:

- lista zaległości, k. ?

J. G. ma 40 lat. Jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie średnie, z wyuczonym zawodem technika ekonomisty. Obecnie pracuje jako prokurent w (...) Sp. z o.o., osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1 850 zł miesięcznie. Dotychczas nie był karany w związku z popełnieniem przestępstw.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, k. 216 -217,

- informacja z K., k. 16 akt postępowania przygotowawczego

Oskarżony J. G. przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił, że w okresie od 20 lutego 2014r. do 20 stycznia 2016r. zajmował się jako prokurent sprawami gospodarczymi spółki (...) sp. z o.o., prowadzącej działalność w zakresie usług transportowych wywozu towarów, głównie do Norwegii, w związku z czym większość sprzedaży opodatkowana była stawką VAT 0 %, zaś zakupy materiałów i usług od podmiotów krajowych opodatkowane były stawką podatku VAT 23 %. Z tego powodu, jak wskazał, osiągając obroty rzędu około 700 tys. zł spółka generowała nadpłatę podatku VAT w kwocie około 150 tys. zł miesięcznie i polityka finansowa spółki zakładała pokrycie z powstałej nadwyżki w podatku VAT zobowiązań podatkowych w zakresie podatku CIT oraz PIT. W świetle jego wyjaśnień ponadto w toku prowadzonej działalności gospodarczej spółka wielokrotnie składała do urzędu skarbowego wnioski o przeksięgowanie nadwyżek podatkowych na inne zobowiązania podatkowe i były one rozpatrywane pozytywnie. Jak podał, w drugiej połowie 2014r. z uwagi na zmienne struktury sprzedaży usług przez spółkę, nastąpiło opóźnienie w przeksięgowaniu nadwyżki w podatku VAT na podatek PIT, co spowodowało niezapłacenie tego podatku w terminie. Wyjaśnił też, że w kolejnych miesiącach udało się zmniejszyć zadłużenie z tytułu nieuregulowanych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, jednak sytuacja rynkowa i wzrost kwoty tzw. „złych długów” powstałych w związku z nieuregulowanymi należnościami kontrahentów spółki, uniemożliwiły spłatę powstałego zadłużenia spółki z tytułu nieuregulowanego podatku. Zgodnie z jego zapewnieniem w połowie lipca 2016r. planował złożyć korektę podatku VAT za poszczególne miesiące roku 2015, obniżając kwotę podatku należnego o kwotę niezapłaconego podatku VAT, wynikającego z faktur nieuregulowanych przez kontrahentów spółki. Jak wskazał, zadłużenie z tytułu podatku od towarów i usług za ostatnie miesiące roku 2015 wynikało z nieuregulowania należności przez kontrahentów spółki w poprzednich miesiącach, które przekraczają wartość podatku. Odnośnie zarzutu nieprzechowywania ksiąg rachunkowych wyjaśnił, że prowadzeniem księgowości spółki polegającej m. in. na prowadzeniu ksiąg rachunkowych, reprezentowanie spółki przez organami podatkowymi, składaniu deklaracji i korekt do urzędu skarbowego i oraz obliczaniu zobowiązań podatkowych od 2012 do 2013r. zajmowało się biuro J. B., następnie od stycznia do grudnia 2014r. – E. N. i do 2015r. – M. K., przy czym wszystkie ww. księgowe zobowiązane były do rzetelnego prowadzenia księgowości i żadna z nich nie zgłaszała mu jakichkolwiek nieprawidłowości, czy braków w księgach i dokumentacji, jak również nie kwestionowała sposobu prowadzenia ksiąg przez swoją poprzedniczkę. Oświadczył też, iż nie wiedział, że powinien zażądać od kolejnych księgowych przekazania wydruków ksiąg i dlatego zatrudnił wykwalifikowane, doświadczone księgowe.

Na rozprawie głównej podtrzymał treść swoich wcześniejszych wyjaśnień, dodając, że spółka nigdy nie wносиła o zwrot podatku VAT, ponieważ regulowała z niego zaliczki na podatek dochodowy CIT i podatek dochodowy PIT pracowników, jednak w którymś okresie zaburzyły się te proporcje i zwrotu podatku nie wystarczyło na pokrycie tych zaliczek. Oświadczył też, że w 2015r. była prowadzona wobec spółki kontrola podatkowa, w związku z czym spółka nie mogła dokonywać żadnych korekt deklaracji VAT, a co za tym idzie - skorygować podatku naliczonego rozliczanych usług, co do których nie została uregulowana należność, a E. N. i E. K. na jego pytania, co można zrobić z zaległościami, stwierdzały, że najprościej byłoby skorygować należny podatek VAT od faktur nieopłaconych dłużej niż pół roku i radziły mu poczekać do zakończenia kontroli. Wskazał też, że kontrahenci nie zapłacili spółce kilku tysięcy zł, co stanowi 5% rocznego obrotu spółki. Jak podał, spółka ma duży obrót, a małą marżę, dlatego nie uregulowała

należności z pozostałego dochodu. Oświadczył też, że co do należności objętych zarzutem 1., zostały prawie w całości uregulowane z nadwyżki podatku VAT. Według jego wyjaśnień ponadto wydawał księgowym polecenia przekazania kompletnej dokumentacji księgowej poprzez wymianę protokółów zdawczo – odbiorczych, jednak dokumenty te były przekazywane nieprawidłowo. Tłumaczył też, iż zatrudniając profesjonalne biura rachunkowe i płacąc im liczył, że biura te przejmą odpowiedzialność za prowadzenie księgowości i kompletność dokumentów przekazywanych przez poprzednie biuro. Zaprzeczył, jakoby kiedykolwiek otrzymał informację o jakichkolwiek nieprawidłowościach w dokumentacji spółki. W świetle jego wyjaśnień od biur rachunkowych dostawał wymagane dokumenty, tj. bilans, rachunek wyników, sprawozdanie finansowe, które następnie składał w KRS i był przekonany, że dokumentacja jest kompletna. Zgodnie z relacją oskarżonego ponadto nie wiedział, w jaki sposób księgowe sporządziły sprawozdanie finansowe. W swoich wyjaśnieniach wskazał także na powód zakończenia współpracy z M. B. i E. N.. Wyjaśnił również, że nie składał wniosku o odroczenie płatności, ponieważ nie wiedział, że jest taka możliwość i nie doradzały mu tego również księgowe. Jak podał, nie zapoznawał się nigdy z ordynacją podatkową w sposób całościowy, a jedynie ze zmianami w niej i jego wiedza na temat księgowości jest ułomna.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim zanegował on swoje sprawstwo w zakresie czynu, opisanego w zarzucie 2., albowiem są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Ponadto brak jest jakichkolwiek dowodów, które mogłyby jednoznacznie i skutecznie zaprzeczyć sformułowanej przez niego wersji, wedle której nie miał on świadomości, że w księgach prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa są jakiegokolwiek istotne braki. Sąd podziela tłumaczenie oskarżonego w tym zakresie, albowiem logiczne jest, że powierzając prowadzenie spraw księgowych spółki profesjonalnym księgowym i zobowiązując je do rzetelnego przekazania sobie dokumentacji oraz przechowywania jej oskarżony miał prawo sądzić, iż wszelkie obowiązki, dotyczące tej kwestii zostały zadośćuczynione i co za tym idzie – nie sposób przypisać J. G. odpowiedzialności za czyn z art. 60 § 2 kks, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części rozważań.

Wiarygodne były również wyjaśnienia oskarżonego, dotyczące bezspornych faktów, sprowadzających się do opisu funkcji, jaką pełnił w spółce jako jej prokurent, jak również jej polityki finansowej odnośnie zaliczenia na poczet należności podatkowych kwoty ze zwrotu podatku VAT oraz opisanych przez niego problemów finansowych spółki, jak również ich przyczyn. W pozostałej części jednak, w jakiej J. G. zaprzeczał swojemu sprawstwu w zakresie czynów, opisanych w zarzutach 1. i 3., wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Nie ulega wątpliwości, że płatnik i jednocześnie podatnik, reprezentowany przez oskarżonego, zaniechał uiszczenia organowi podatkowemu pobranego podatku w określonym czasie, przewidzianym przepisami prawa podatkowego, zaś J. G. był wtedy jedyną osobą uprawnioną do decydowania o rodzaju i wysokości regulowanych zobowiązań, płatności i wypłat. Oskarżony zdawał sobie sprawę z powyższych okoliczności, obligujących go do odprowadzania należnego podatku w terminie i w żaden sposób nie tłumaczy go fakt, że spółce w okresach objętych zarzutami nie starczało środków na uregulowanie swoich zobowiązań podatkowych, albowiem dla takich sytuacji przewidziana jest chociażby instytucja rozłożenia należności na raty. Faktu niezłożenia przez oskarżonego wniosku w tym przedmiocie nie może przy tym tłumaczyć to, że nie został o takiej możliwości poinstruowany przez którąkolwiek ze współpracujących z nim księgowych, albowiem podobnie jak obowiązek regulowania zobowiązań podatkowych w terminie, jest to wiedza powszechna, a tym bardziej winien ją posiadać oskarżony, odpowiedzialny za sprawy finansowe reprezentowanej przez siebie osoby prawnej, zwłaszcza, iż posiada on wykształcenie ekonomiczne (vide k. 22). Podobnie podniesione przez oskarżonego problemy finansowe spółki, związane z nieregulowaniem zobowiązań przez nią nie stanowią okoliczności wyłączających winę J. G. w zakresie zarzuconych mu czynów, opisanych w zarzutach 1. i 3. Spółka w okresie objętym tymi zarzutami prowadziła bowiem aktywnie działalność gospodarczą i osiągała dochody, pozwalające jej na dokonywanie zakupów na znaczne kwoty, a zatem skoro posiadała środki na prowadzenie działalności gospodarczej, powinna też wygospodarować je na zapłatę należnego podatku. Tymczasem oskarżony z pełną świadomością podejmował decyzje, by w okresach wskazanych w zarzutach pieniądze spółki zamiast na zobowiązania podatkowe były przeznaczane na inne cele, co z kolei doprowadziło do niezapłacenia podatku w terminie. Ponadto nic nie stało na przeszkodzie, by spółka ubiegała się o zwrot nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w latach 2014 -2015, uzyskując chociażby w ten sposób środki na zapłatę podatku. Wyjaśnienia J. G. odnośnie sposobu płatności zobowiązań podatkowych przez spółkę nie zasługują zatem na uwzględnienie.

O tym, że oskarżony był osobą odpowiedzialną za terminowe i rzetelne regulowanie należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług, jak również za ustalanie priorytetów płatności zobowiązań spółki świadczą między innymi zeznania A. P., które były logiczne, rzeczowe i wewnętrznie spójne, w związku z czym Sąd uznał je za wiarygodne. W świetle jej zeznań mianowicie oskarżony decydował o tym, na rzecz kogo w pierwszej kolejności uregulować zobowiązania spółki i to on dysponował jej środkami finansowymi.

Powyższy fakt został również potwierdzony przez K. K. (2), której zeznania były również wiarygodne z uwagi na ich logiczność i wewnętrzną spójność. Na ich podstawie Sąd nie miał wątpliwości, iż jedyną osobą decyzyjną w (...) Sp. z o.o. był J. G., zaś K. K. (2), będąca w analizowanym okresie jego konkubina, pomimo, iż formalnie pełniła funkcję prezesa spółki, faktycznie w ogóle nie zajmowała się jej sprawami.

Zeznania przesłuchanych w sprawie księgowych, prowadzących sprawy księgowe (...) sp. z o.o. w latach 2013 -2015 – M. K., E. N. i J. B. również potwierdziły, że J. G. był we wspomnianej spółce jedyną osobą prowadzącą sprawy finansowe spółki, jak również fakt wypłacania pracownikom spółki w analizowanym okresie wynagrodzeń. Zeznania którejkolwiek z nich z drugiej strony nie mogą być dowodami, które obaliłyby twierdzenia oskarżonego, wykluczające sprawstwo w zakresie czynu 2., a mianowicie odnośnie tego, iż z racji powierzenia księgowości spółki profesjonalnym biuram rachunkowym i polecenia im przekazania sobie nawzajem dokumentacji księgowej spółki, nie odpowiadał za braki w niej. Zeznania dwóch pierwszych ww. świadków były co do zasady logiczne i wewnętrznie spójne, a co za tym idzie – wiarygodne. M. K. odniosła się w nich do okoliczności przekazania jej przez E. N. dokumentacji spółki, wskazując, iż nie zwróciła wtedy uwagi na brak wydruków dziennika księgi głównej, a pomimo tego podpisała protokół zdawczo – odbiorczy, jak również, że po zorientowaniu się, iż nie posiada danych do otwarcia roku 2015r., raczej nie informowała o tym J. G.. E. N. przyznała, iż nie przekazała swojej następczyni wydruku księgi głównej, wskazując, że w razie potrzeby, gdyby ktokolwiek ze spółki się po to zgłosił, byłaby gotowa dokumenty te dostarczyć, ponieważ posiadała je w formie elektronicznej. Z jej zeznań wynika ponadto, że J. B. nie przekazała jej ksiąg rachunkowych za rok 2013, w związku z czym w 2014r. miała poinformować J. G. o tym, że nie posiada potrzebnych jej do prowadzenia spraw księgowych (...) Sp. z o.o. dokumentów za rok 2013. Nawet gdyby tak było, nie jest to jednak jednoznaczne z tym, że oskarżony wiedział o braku ksiąg rachunkowych za ten okres i świadomie to akceptował, albowiem jak wskazała wyżej wymieniona świadek, oskarżony w związku z przekazaną mu informacją zlecił przywiezienie z biura J. B. dokumentacji spółki. Uzyskane w ten sposób dokumenty nie były wprawdzie wystarczające, jednak na ich podstawie oraz innych zdarzeń, E. N. dokonała bilansu otwarcia kolejnego roku obrotowego. J. G. miał zatem prawo sądzić, że zasygnalizowane mu braki zostały w wystarczającym stopniu uzupełnione. Co się zaś tyczy zeznań J. B., były one wiarygodne w zakresie, w jakim opisała ona okoliczności bezsporne, dotyczące zakresu jej obowiązków oraz zasad współpracy z (...) Sp. z o.o. Natomiast jej twierdzenia, jakoby księgi rachunkowe za rok 2013 zostały spółce przekazane za pośrednictwem jej matki nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, albowiem oprócz wyjaśnień J. G. przeczą im przede wszystkim zeznania E. N.. Ta ostatnia nie miała wątpliwości, iż dokumentów takich w momencie przejmowania przez nią spraw spółki w jej posiadaniu nie było. Dodatkowo należy stwierdzić, iż J. B. na potwierdzenie swoich zeznań w analizowanym zakresie nie posiadała żadnego potwierdzenia pisemnego w postaci protokołu zdawczo – odbiorczego.

Podsumowując rozważania, dotyczące zeznań świadków wymienionych w powyższym akapicie należy stwierdzić, iż na ich podstawie nie ma żadnych wątpliwości co do zasadniczych braków w dokumentacji (...) sp. z o.o., jednak nie sposób za powyższe winić oskarżonego, który prowadzenie tych ksiąg oraz ich przechowywanie zlecił profesjonalnym biuram rachunkowym, licząc na ich rzetelność. Zaistniałe nieprawidłowości, dotyczące owej dokumentacji pojawiły się natomiast w związku z uchybieniami księgowych, które przekazywały sobie dokumentację spółki w sposób nieprawidłowy. J. G. natomiast o owych brakach nie był na bieżąco informowany, a dochodzące do niego szczątkowe informacje na ten temat nie musiały wywołać po jego stronie przeświadczenia, iż spółka nie jest w posiadaniu wymaganych prawem dokumentów.

Wiarygodne były również zeznania A. K., będącej pracownikiem (...) Urzędu Skarbowego S., uczestniczącym w przeprowadzonej w kierowanym przez J. G. przedsiębiorstwie kontroli podatkowej, a to z uwagi na ich logiczność,

rzeczowość oraz zbieżność z pozostałym materiałem dowodowym w postaci między innymi zgromadzonych w sprawie dokumentów. Potwierdziła ona, że spółka (...) sp. z o.o. nie posiadała żadnych ksiąg rachunkowych za lata 2013 – 2014 oraz wskazała na stwierdzone w trakcie kontroli zaległości w zakresie podatku od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług.

Konstruując stan faktyczny Sąd oparł się również na dowodach z dokumentów, a w szczególności w postaci udostępnionych przez (...) Urząd Skarbowy w S. deklaracji PIT-4R oraz VAT – 7, zawierających kwoty podatku, jakie (...) Sp. z o.o. z o.o., będąca płatnikiem podatku dochodowego swoich pracowników oraz podatnikiem w zakresie podatku VAT winna w ustawowym terminie przekazać na konto właściwego urzędu skarbowego. Były wśród nich także dokumenty dotyczące sytuacji finansowej spółki. Jako sporządzone rzetelnie, starannie i zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności.

Czyn, którego sprawstwo przypisano oskarżonemu w zarzucie 1. stypizowany jest w art. 77 § 2 kks. Dopuszcza się go płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. (...) przez płatnika od podatnika kwot zobowiązania podatkowego nie musi polegać na fizycznym przejęciu od podatnika określonej kwoty stanowiącej część tzw. wynagrodzenia brutto podatnika, gdyż pracodawca, jako płatnik zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, nie dokonuje wypłaty pracownikowi kwoty wynagrodzenia brutto i nie odbiera mu następnie kwoty stanowiącej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Przez "pobranie kwot zobowiązania podatkowego" należy rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu, czyli wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (tzw. wynagrodzenie netto) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1997 r., III KKN 204/97, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Lex nr 38938, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Lex nr 56067, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2002 r., w sprawie IV KKN 426/98, Lex nr 55193. Wykładnia przeciwna prowadziłaby wbrew intencjom ustawodawcy do unikania odpowiedzialności przez osoby uchylające się od obowiązków płatnika. Znamię czynności wykonawczej przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks realizuje się przez niewpłacenie na rachunek właściwego urzędu skarbowego kwoty należnej od podatnika z tytułu jego zobowiązania podatkowego.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.) płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

W przypadku podatku dochodowego od osób fizycznych płatnikami są między innymi zakłady pracy tj. osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej - od przychodów pracowników tych zakładów ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej lub spółdzielczego stosunku pracy, od zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego wypłacanych przez zakłady pracy. Są one obowiązane obliczać i pobierać w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody (art. 31 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 176 ze zm.). Ustawa zobowiązuje płatników do przekazywania kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek właściwego urzędu skarbowego (art. 38 ww. ustawy), przesyłając jednocześnie odpowiednią deklarację. Jak wynika ponad wszelką wątpliwość w realiach niniejszej sprawy płatnikiem w zakresie ww. podatku od osób fizycznych jest (...) Sp. z o.o. w S.

Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego, na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., w sprawie IV KKN 427/98, opublikowany w zbiorze Lex pod nr (...)). Argumentem za przyjęciem takiego poglądu jest fakt, że pobrany podatek nie stanowi mienia, którym płatnik może swobodnie dysponować, płatnikowi nie wolno finansować z kwot należnych Skarbowi Państwa od podatnika swojej bieżącej działalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2001 r., w sprawie V KKN 394/98, opublikowane w zbiorze Lex pod nr (...)) a rolą płatnika jest jedynie

przekazanie organowi podatkowemu cudzych (podatnika) pieniędzy niejako „w jego imieniu”. Reasumując, stwierdzić należy, że brak środków finansowych nie stanowi okoliczności, która zwalniałaby płatnika od obowiązku obliczenia, pobrania i odprowadzenia zaliczki na podatek dochodowy, niezależnie od przyczyn tego stanu. Jeżeli działalność prowadzona przez płatnika powoduje straty, jest nierentowna, to winien on rozważyć kwestię jej likwidacji zgodnie z obowiązującymi przepisami, a nie przenosić ryzyko jej prowadzenia na podatnika – w tym wypadku pracownika – oraz na Skarb Państwa. Tak więc J. G. ponosiłby odpowiedzialność za nierozliczenie się reprezentowanej przez niego Spółki z właściwym urzędem skarbowym, niezależnie od tego, czy przyczyną takiego stanu rzeczy była trudna sytuacja finansowa prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Mogłoby to mieć to co najwyżej wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Obliczanie, pobieranie i odprowadzanie zaliczek na podatek mieści się w zajmowaniu się sprawami gospodarczymi osoby prawnej jako podmiotu gospodarczego w rozumieniu art. 9 § 3 kks.

Z kolei czyn opisany w zarzucie 3 stanowi wykroczenie skarbowe uporczywego niewpłacania w terminie podatku. Jest ono stypizowane w art. 57 kks. Przez "uporczywe" niewpłacanie w terminie podatku należy rozumieć powtarzające się, wielokrotne uchylanie, zabarwione przy tym ujemnie z powodu złej woli sprawcy tj. w sytuacji, gdy mimo, że ma on obiektywnie możliwość wykonania obowiązku, nie dopełnia go, ignorując swój obowiązek. Nie można przy tym uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku, nie zgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie. Chodzi bowiem o brak środków na sam podatek, który reguluje się "od czegoś" (dochód, czynności itd.) w sytuacji, gdy istniały środki finansowe na tę transakcję, która jest podstawą opodatkowania. Zła wola podatnika polega tu na tym, że gromadzi on środki na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą ich posiadania także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, np. z rozłożenia podatku na raty czy odroczenia jego płatności. Uporczywości nie można zatem ograniczać jedynie do sytuacji, gdy podatnik ma środki na uregulowanie podatku, ale mimo to uporczywie go nie płaci. Dla realizacji znamion wykroczenia określonego w art. 57 §1 kks rozstrzygające jest ustalenie, że w ustawowym terminie oskarżony wielokrotnie nie dokonał wpłaty, przy czym bez znaczenia pozostaje dalszy stan zobowiązania podatkowego, a w szczególności to, czy zostało ono później spełnione i z jaką zwłoką. Naganne bowiem w rozumieniu art. 57 §1 kks jest to, że podatnik "nie wpłaca w terminie", a zachowaniem podlegającym ocenie jest zaniechanie mające miejsce w czasie, w którym podatnik dysponował możliwością terminowego dopełnienia obowiązku. Z uwagi na okoliczność, że znamię „nie wpłaca (w terminie podatku)" posiada definicję legalną (art. 53 § 29 w zw. z § 27 kks), stypizowany w art. 57 § 1 kks czyn zabroniony jest czynem skutkowym. W rozumieniu kodeksowym znamię „nie wpłaca" zawiera w sobie element powstania uszczerbku finansowego. Jednorazowe niewpłacenie podatku nie wyczerpuje przy tym znamion czynu zabronionego z art. 57 § 1 kks. W grę wchodzi tylko zachowania umyślne w zamiarze bezpośrednim zabarwionym negatywnym stosunkiem sprawcy do obowiązku wykonania zapłaty podatku.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy bez wątplenia oskarżony wyczerpał również znamiona tego czynu zabronionego, albowiem jako prokurent zarządzanego przez siebie przedsiębiorstwa nie wpłacał w ustawowym terminie zadeklarowanego przez spółkę podatku od towarów i usług za kilka kolejnych miesięcy, powodując tym samym po stronie Skarbu Państwa realny uszczerbek finansowy i nie sposób stwierdzić, że z przyczyn od niego niezależnych nie mógł zadośćuczynić obowiązkowi rzetelnego i terminowego odprowadzania podatku VAT. Nawet jeśli bowiem spółka w okresie objętym zarzutem 3. miała problemy finansowe, to prowadziła aktywną działalność gospodarczą, osiągając dochody, a ponadto nic nie stało na przeszkodzie, by J. G. wystąpił z wnioskiem o rozłożenie płatności na raty, czy też jego odroczenie.

W tych okolicznościach sprawy Sąd doszedł do przekonania, że J. G. w okresie od 20 lutego 2014 r. do 20 stycznia 2016 r., w S., zajmując się faktycznie jako prokurent prowadzeniem spraw gospodarczych, w szczególności finansowych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w tym również do terminowego wpłacania przez ww. Spółkę zobowiązań podatkowych, działając w. krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew obowiązkowi określonemu w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1992 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie wpłacił na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej

wysokości 86.067 zł, pobranych od łącznej kwoty dokonanych wypłat wynagrodzeń ze stosunku pracy i zasiłków z ubezpieczenia społecznego w miesiącach od stycznia do maja i od lipca do grudnia 2014 r., a następnie od stycznia do grudnia 2015 r., w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę, co stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 42 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, czym wyczerpał znamiona czynu z art 77 § 2 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks przy zastosowaniu art 9 § 3 kks.

Ponadto, skoro w okresie od 26 listopada 2015 r. do 11 kwietnia 2016 r., w S., zajmując się faktycznie jako prokurent prowadzeniem spraw gospodarczych, w szczególności finansowych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w tym również do terminowego wpłacania przez ww. Spółkę zobowiązań podatkowych, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew obowiązkowi określonemu w art. 103 § 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 1994 r. o podatku od towarów i usług, nie wpłacił na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w S. podatku od towarów i usług zadeklarowanego przez Spółkę w złożonych w (...) Urzędzie Skarbowym w S. deklaracjach VAT-7 dla podatku od towarów i usług za październik 2015 r. w kwocie 34.343 zł, za listopad 2015 r. w kwocie 14.717 zł i za grudzień 2015 r. w kwocie 32.347 zł - łącznie 81.407,95 zł. w ustawowym terminie do 25 dnia miesiąca za miesiąc poprzedni, to dopuścił się popełnienia czynu z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

Działanie oskarżonego polegało na wielokrotnym realizowaniu znamion opisanych czynów zabronionych polegających na nieodprowadzeniu pobranej zaliczki na podatek dochodowy na konto urzędu skarbowego oraz nieuiszczaniu podatku od towarów i usług w odstępach miesięcznych i przy wykorzystaniu tej samej sposobności, co zdecydowało o przyjęciu konstrukcji czynu ciągłego, o którym mowa w art. 6 § 2 kks. Przepis ten w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej określa pojęcie „krótki odstęp czasu”, stanowiąc, że za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. W związku z istnieniem definicji tego pojęcia nie ulega wątpliwości, że zaniechania oskarżonego następowały w krótkich odstępach czasu. W świetle całokształtu materiału dowodowego w sprawie, jak również mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, Sąd doszedł do przekonania, że poszczególne zachowania oskarżonego, wyczerpujące znamiona tych czynów zabronionych, a składające się na czyn ciągły w rozumieniu art. 6 § 2 kks, były dokonane przy wykorzystaniu tej samej sposobności. Zdaniem Sądu oskarżony, przystępując do realizacji pierwszego, składającego się na ciągłość zachowania, czynił to w zamiarze obejmującym też dalsze zachowania, objęte ciągłością. Dowodzi tego fakt, że oskarżony, będąc zorientowany w sytuacji ekonomicznej spółki, świadomie zaniechał wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz podatku VAT na rachunek urzędu skarbowego, a pobrane/potrącone uprzednio środki od pracowników tytułem tych zaliczek oraz środki na zapłatę podatku od towarów i usług mógł przeznaczać na inne cele związane z bieżącym funkcjonowaniem Spółki. Z pewnością, gdy po raz pierwszy w okresie objętym zarzutem nie wpłacił w terminie przedmiotowych należności na rzecz Skarbu Państwa, obejmował swoją świadomością, że taka sytuacja powtórzy się w kolejnych miesiącach, godząc się z tym stanem rzeczy.

Co się zaś tyczy czynu, opisanego w zarzucie 2., przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało podstaw do przypisania J. G. winy w jego zakresie. Przepis art. 60 § 2 kks typizuje zachowanie, polegające na nieprzechowywaniu ksiąg. Na jego gruncie księgi powinny być przechowywane w miejscu wykonywania działalności, miejscu wskazanym przez podatnika jako jego siedziba, przedstawicielstwo lub oddział, miejscu określonym w umowie zlecenia prowadzenia ksiąg, zawartej z biurem rachunkowym lub innym uprawnionym podmiotem do prowadzenia ksiąg oraz miejscu wskazanym przez kierownika jednostki (dotyczy to ksiąg rachunkowych). Czyn ten może zostać popełniony jedynie umyślnie.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy okoliczności takie, jak powierzenie przez oskarżonego profesjonalnym biuram rachunkowym prowadzenia oraz przechowywania ksiąg (...) spółki (...), jak również polecenie im rzetelnego przekazywania sobie dokumentacji spółki wskazuje, że nie miał on świadomości, iż opisane przez oskarżyciela publicznego braki w tejże dokumentacji występują. Nie ma przy tym jakichkolwiek dowodów, które w sposób nie budzący wątpliwości powyższe twierdzenie mogłyby obalić, a wobec tego, wobec braku realizacji strony podmiotowej zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 60 § 2 kks należało go w tym zakresie uniewinnić.

Odnośnie natomiast pozostałych czynów w postępowaniu nie ujawniły się żadne okoliczności, które wyłączałyby bezprawność działania oskarżonego w ich zakresie. Opisane w zarzutach 1. i 3. zachowanie oskarżonego należało uznać za umyślne, popełnione z zamiarem bezpośrednim.

Stopień społecznej szkodliwości tych czynów oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny. Przy ocenie tej Sąd kierował się z jednej strony okolicznością, iż godził on w instytucję płatnika, przewidzianą po to aby wyeliminować lub zmniejszyć proceder unikania opodatkowania, uszczuplania lub zalegania z płatnością podatku, nadto zaś godził w prawidłowe funkcjonowanie systemu podatkowego poprzez uszczuplenie należności publicznoprawnej. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj ciążącego na oskarżonym obowiązku, którego niedopełnienie wywołało uszczuplenie, stwierdzając, że był to obowiązek o charakterze podstawowym zarówno dla każdego podatnika podatku dochodowego od osób fizycznych i dla płatnika tego podatku, ja również dla podatnika podatku od towarów i usług. Sąd, oceniając stopień społecznej szkodliwości uwzględnił również wysokość uszczuplonej należności podatkowej, która była znaczna, albowiem w obu przypadkach wynosiła ponad 80 000 zł.

Przy miarkowaniu kary za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks oraz wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks Sąd uwzględnił powyższy stopień społecznej szkodliwości oraz stopień winy oskarżonego. Na korzyść oskarżonego przemawiała jego dotychczasowa niekaralność oraz fakt, że jest osobą, której zachowanie do tej pory nie naruszało porządku prawnego.

Na niekorzyść oskarżonego z kolei Sąd poczytał znaczną wysokość uszczuplenia w zakresie zaliczek na podatek dochodowy, jak również podatku VAT. Nadto na niekorzyść oskarżonego działa także okres zaniechania oskarżonego jako osoby odpowiedzialnej w Spółce za regulowanie należności publicznoprawnych, bo wynoszący około 2 lata w przypadku czynu 1. oraz około pół roku – w przypadku czynu 3., co pokazuje wysoce lekceważący stosunek oskarżonego do tych należności.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż zasadnym będzie wymierzenie oskarżonemu za czyn 1. kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych. Zdaniem Sądu, jest to kara współmierna do stopnia zawinienia i adekwatna do rodzaju czynu i jego społecznej szkodliwości. Kara ta z pewnością spełni swoje zadanie – szczególnie będzie oddziaływać prewencyjnie w znaczeniu prewencji indywidualnej oraz ogólnej. Sąd przy tym ustalił wysokość poszczególnych stawek dziennych na kwotę 65 złotych, a więc na poziomie zbliżonym do dolnej granicy ustawowej, w związku z czym nie sposób stwierdzić, iż jest ona zbyt wygórowana w stosunku do możliwości finansowych oskarżonego, który jest osobą stosunkowo młodą i zdolną do pracy.

Kierując się powyższymi przesłankami sąd uznał ponadto, że za czyn kwalifikowany z art. 57§1 kks należy oskarżonemu wymierzyć karę grzywny w kwocie 5.000 W ocenie sądu tak ukształtowana kara grzywny uwzględnia okoliczności przedmiotowe, w tym długotrwałość w zaniechaniu przez oskarżonego uiszczenia należności podatkowych, wysokość tych należności podatkowych, a także działanie przez oskarżonego z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim. Sąd uznał, że kara w takim rozmiarze jest tak wyważona, aby spełniać cele zarówno prewencji indywidualnej, jak również ogólnej.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 627 kp oraz art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obciążając nimi oskarżonego w części wynoszącej 2/3, gdyż skazany został on za dwa z trzech zarzucanych mu czynów. Jako osoba zdolna do pracy będzie w stanie je uregulować. Takie rozstrzygnięcie zgodne jest ponadto z ogólną zasadą orzekania o kosztach zależnie od wyniku postępowania.